

Arrest

**nr. 51 018 van 10 november 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 15 september 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 juli 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten en tot afgifte van bevelen tot terugbrenging.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. HERMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, van Nederlandse nationaliteit, dient op 16 december 2009 een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende in (bijlage 19). Zij wordt verzocht om binnen de drie maanden en ten laatste op 16 maart 2010 een arbeidscontract of werkgeversattest/inschrijving VDAB, sollicitatiebrieven, een reële kans tot aanwerving of 3 recente loonfiches voor te leggen.

1.2. Op 13 april 2010 wordt de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten genomen, waarbij aan verzoekster een extra termijn van een maand gegeven wordt om de benodigde documenten voor te leggen.

1.3. Op 23 juli 2010 wordt de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 20). Daarnaast wordt aan verzoekster het bevel tot

terugbrenging gegeven ten aanzien van haar twee minderjarige kinderen. Deze beslissingen worden verzoekster ter kennis gebracht op 16 augustus 2010. Dit zijn de bestreden beslissingen, die als volgt luiden:

Eerste bestreden beslissing:

"(...) In uitvoering van artikel 51 § 3, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving, aangevraagd op 16/12/2009 door A. H. {...} geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen, vanaf datum betekening.

Reden van de beslissing :

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie. Betrokkene deed op 16/12/2009 een aanvraag als werkzoekende (art. 50 § 2 3 ° van het KB van 08/10/1981). Deze aanvraag werd op 13/04/2010 geweigerd wegens marginale tewerkstelling gezien zij tot op die datum nog maar twee dagen tewerkgesteld was geweest. Deze weigering met een extra termijn van één maand om bijkomende stukken voor te leggen werd aan betrokkene op 27/04/2010 betekend.

Betrokkene heeft hierop een aantal sollicitaties voorgelegd, maar geen enkel met een positief resultaat voor een eventuele tewerkstelling in de toekomst. Er zitten ook een aantal brieven van de VDAB in het administratief dossier waaruit blijkt dat zij getest werd door het competentiecentrum voor een aantal opleidingen. Één brief vermeldt dat zij op 16/08/2010 een opleiding kan beginnen volgen.

Tevens legt betrokkene attesten van de Hulpkas voor Werkloosheidsuitkeringen voor dat ze een uitkering genoten heeft van januari 2010 tot mei 2010 (laatste brief was opgemaakt op 07/06/2010). Op welke basis zij die werkloosheidsuitkeringen geniet is ons echter niet duidelijk gezien er geen attest van de RVA werd voorgelegd met meer info hieromtrent.

Gezien betrokkene slechts twee dagen gewerkt heeft over een verblijfsperiode van 7 maanden kan zij niet als werknemer aanvaard worden gezien dit marginale tewerkstelling betreft (art. 50 § 2 1 ° van het KB van 08/10/1981). Zij kan evenmin genieten van een verblijf als werkzoekende gezien ze nog steeds niet heeft aangetoond een reële kans op tewerkstelling te hebben (art. 50 § 2 3 ° van het KB van 08/10/1981). In tegendeel zelfs, want na al haar inspanningen is het sedert 5 januari geleden dat ze nog tewerkgesteld is geweest. Hieruit blijkt dat betrokkene evenmin voldoet aan art. 42 bis § 2 3 ° van de wet van 15/12/1980."

Tweede bestreden beslissing:

"(...) Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan

A.H.{..}

bevel gegeven de genaamde A.C.O.,{..}

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL :

Artikel 7, 1, 2 ° van de wet van 15.12.1980 : het legaal verblijf in België is verstreken."

Derde bestreden beslissing:

"(...) Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan

A.H. {...},
bevel gegeven de genaamde A.A.M. {...},
binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL :

Artikel 7, 1, 2 ° van de wet van 15.12.1980 : het legaal verblijf in België is verstreken."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In fine van haar verzoekschrift vraagt verzoekster de Raad haar *"het voornoemde verblijf toe te kennen, conform de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."*

2.2. Er dient op gewezen te worden dat de Raad in voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) optreedt als annulatierechter. Hij is derhalve niet bevoegd om verzoekster een verblijfsrecht toe te kennen. Ambtshalve wordt vastgesteld dat het beroep, in de mate waarin het dit verzoek tot voorwerp heeft, niet ontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstructie van haar middel betoogt verzoekster dat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden. Verzoekster stelt dat niettegenstaande zij voldeed aan de voorwaarden en al het nodige heeft gedaan om werk te zoeken en hieromtrent bewijsstukken voorlegde, er toch arbitrair beslist werd haar het verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie te weigeren, zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen. Zij licht toe dat zij zich onmiddellijk bij haar aankomst in België heeft aangemeld om een verklaring van inschrijving te doen, waarbij ze met de nodige documenten heeft aangetoond dat zij aan alle voorwaarden voldeed. Zij geeft aan dat zij bij haar aankomst uiteraard nog niet aan het werk was, maar alle moeite heeft gedaan om zo snel mogelijk werk te vinden. Dit bleek echter niet zo eenvoudig te zijn. Verzoekster stelt dat zij effectief ook een aantal dagen heeft gewerkt, maar jammer genoeg niet aan de slag kon blijven. Zij heeft de nodige sollicitatieprocedures doorlopen, heeft zich ingeschreven bij de VDAB en liet zich testen in het competentiecentrum. Verzoekster benadrukt dan ook dat zij wel degelijk de nodige inspanningen heeft gedaan om werk te zoeken en hiervan de bewijsstukken heeft overgemaakt. Zij wijst er op dat in de bestreden beslissing de verwerende partij overigens zelf aangeeft dat zij een aantal dagen heeft gewerkt en dat verzoekster sollicitaties en brieven van de VDAB heeft voorgelegd, waaruit blijkt dat zij werd getest voor verscheidene opleidingen en dat zij bovendien op 16 augustus 2010 een opleiding kon beginnen volgen. Zij stelt dat zij in het kader van artikel 42, §2, 4° van de Vreemdelingenwet haar verblijfsrecht had moeten kunnen behouden. Verzoekster stelt dat het in casu gaat om onvrijwillige werkloosheid – zij deed immers alle nodige inspanningen doch zonder succes – en dat zij in de nabije toekomst een opleiding kon volgen, waarvan de verwerende partij op de hoogte was. Zij toonde dus aan dat zij nog steeds op zoek was naar werk, en ook effectief kans maakte om te worden aangesteld én een opleiding kon starten. Verzoekster betoogt dat gezien die gegevens de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.

3.2. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat verzoekster als werkzoekende niet enkel de bewijsstukken moet voorleggen van inspanningen om werk te vinden, maar vooral het bewijs dat zij een reële kans maakt om te worden tewerkgesteld, zoals ook reeds bleek uit de bijlage 20 van 13 april 2010. De verwerende partij wijst er op dat verzoekster sinds haar aanvraag op 16 december 2009 slechts twee dagen heeft gewerkt en dat ondanks haar inspanningen zij op heden nog steeds geen enkel uitzicht heeft op een betrekking. Een brief met de vermelding dat zij op 16 augustus 2010 een opleiding kan beginnen doet daar geen afbreuk aan. De twee dagen dat zij is tewerkgesteld, is volgens de verwerende partij een marginale tewerkstelling die niet afdoende is om recht te hebben op een verblijf van meer dan drie maanden als werknemer. Daarnaast stelt de verwerende partij dat, in de mate dat verzoekster meent onder de toepassing te vallen van artikel 42bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet in de bestreden beslissing reeds aangegeven werd waarom verzoekster niet in aanmerking komt voor

artikel 42bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat onvrijwillige werkloosheid beoogt omdat verzoekster al meer dan zes maanden werkloos is en zij niet meer het statuut van werknemer kan behouden. Met betrekking tot artikel 42bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet stelt de verwerende partij dat verzoekster er niet in slaagt het bewijs te leveren dat er een verband bestaat tussen de opleiding en de voorafgaande beroepsactiviteit.

3.3. In haar repliekmemoirie verwijst verzoekster naar haar inleidend verzoekschrift.

3.4. Het door verzoekster aangevoerde redelijkheidsbeginsel is geschonden indien de bevoegde overheid op grond van de uitgedrukte motieven op kennelijke onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen. Om dit na te gaan, oefent de Raad een marginale toetsing uit en sanctioneert enkel de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de bestreden beslissing is gebaseerd. Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State). Ter beoordeling daarvan mag enkel rekening worden gehouden met de in de akte zelf vermelde redengeving en niet met de gegevens en redenen die in dat verband in procedurestukken worden uiteengezet.

De eerste bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 51, §3, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Artikel 51, §3, derde lid van het Vreemdelingenbesluit luidt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt de burger van de Unie van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat.”

Uit de bewoordingen van artikel 51, §3, derde lid van het Vreemdelingenbesluit blijkt dat dit artikel de gevallen beoogt waarin een burger van de Unie een verblijfsrecht aanvraagt maar nog niet gekregen heeft.

Artikel 42bis van de Vreemdelingenwet, waarnaar verzoekster verwijst, kan evenwel slechts toepassing vinden in de gevallen dat de burger van de Unie reeds over een verblijfsrecht beschikt. Dit artikel bepaalt in de eerste paragraaf immers duidelijk dat een einde gesteld kan worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie en nogmaals in de tweede paragraaf dat een burger van de Unie zijn verblijfsrecht evenwel kan behouden in bepaalde gevallen.

De Raad merkt op dat het in casu geenszins om een beëindiging van een verblijfsrecht gaat, doch om een weigering van een aanvraag om verblijf van meer dan drie maanden en dit op grond van artikel 51, §3, derde lid van het Vreemdelingenbesluit. Derhalve kan verzoekster niet dienstig voorhouden dat zij onder het toepassingsgebied van artikel 42bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet valt. Dit onderdeel is onontvankelijk.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 19 december 2009 een verklaring tot inschrijving indiende als werknemer/werkzoekende in toepassing van artikel 50 van het Vreemdelingenbesluit.

Artikel 50, §2, van Vreemdelingenbesluit luidt:

“§ 2.- Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken :

1° werknemer : een verklaring van indienstneming of tewerkstelling overeenkomstig het model van bijlage 19bis; (...)

3° werkzoekende :

a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en

b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid;"

De bijlage 19 die verzoekster naar aanleiding van haar aanvraag ontving, verzocht duidelijk om binnen de drie maanden en dit ten laatste op 16 maart 2010 *"een arbeidscontract of werkgevers-attest/inschrijving VDAB, sollicitatiebrieven, reële kans tot aanwerving – 3 recente loonfiches"* voor te leggen. Op 13 april 2010 wordt de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Deze beslissing kende verzoekster een bijkomende termijn van een maand toe om ofwel *"het bewijs dat de betrokkene een reële kans maakt om te worden aangesteld"* indien zij inschrijving wil als werkzoekende of een *"attest van tewerkstelling of arbeidscontract, indien tewerkstelling via interim: contracten + loonfiches"* indien zij inschrijving wil als werknemer. Verzoekster heeft naar aanleiding hiervan attesten van de Hulpkas voor Werkloosheidsuitkeringen, sollicitatiebrieven en een aantal brieven van de VDAB voorgelegd, waaronder een brief waarin de VDAB stelt dat verzoekster een opleiding *"oriëntatiemodule Sociale Sector"*, en aansluitend *"Polyvalent verzorgende"* kan volgen. Zoals reeds werd aangegeven, dient de aanvrager overeenkomstig artikel 50 §2, 3° van het Vreemdelingenbesluit niet alleen een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening en sollicitatiebrieven voor te leggen, maar ook het bewijs te leveren dat hij een reële kans maakt om te worden aangesteld. Bij de beoordeling van *"de reële kans"* wordt rekening gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid. Aangaande dit bewijs van een reële kans om te worden aangesteld, motiveert de eerste bestreden beslissing: *"Betrokkene heeft hierop een aantal sollicitaties voorgelegd, maar geen enkel met een positief resultaat voor een eventuele tewerkstelling in de toekomst. Er zitten ook een aantal brieven van de VDAB in het administratief dossier waaruit blijkt dat zij getest werd door het competentiecentrum voor een aantal opleidingen. Één brief vermeldt dat zij op 16/08/2010 een opleiding kan beginnen volgen."* en: *"Zij kan evenmin genieten van een verblijf als werkzoekende gezien ze nog steeds niet heeft aangetoond een reële kans op tewerkstelling te hebben (art. 50 § 2 3 ° van het KB van 08/10/1981). In tegendeel zelfs, want na al haar inspanningen is het sedert 5 januari geleden dat ze nog tewerkgesteld is geweest."* Gezien de lange duur van haar werkloosheid en het feit dat zij geen concrete vooruitzichten van eventuele tewerkstelling in de toekomst heeft voorgelegd, maakt verzoekster met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op een kennelijke onredelijke wijze besloten heeft dat zij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 50, §2, 1° en 3° van het Vreemdelingenbesluit.

Het enig middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend en tien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER